

*Aizmirst ir neapzināta rīcība. Jo vairāk vēlies
kaut ko atstāt sev aiz muguras, jo vairāk tas tev seko.*

Viljams Jonass Bārklis

*Bet, dārgā meitiņ, šis ābols nav tāds
kā visi pārējie, jo tam ir burvju vara.*

Volts Disnejs, "Sniegbaltīte"

I

Ainoa Elisasu bija otrais basahauna upuris, lai gan toreiz prese viņu tā vēl nesauca. Šo vārdu izdomāja mazliet vēlāk, kad izplatījās ziņa, ka liķu tuvumā atrasti dzīvnieka mati, ādas atliekas un pēdas, kas diez vai piederēja cilvēkam. Tas viss kopā atstāja tādu kā drūmas attīrīšanas ceremonijas iespaidu. Šos gandrīz vēl meiteņu augumus ar saplēstām drēbēm, noskūtu kaunuma apmatojumu un jaunavīgā žestā saliktām rokām šķita esam iezīmējis kāds ļauns, sens no zemes nācis spēks.

Kad rītausmā viņai paziņoja, ka jāierodas nozieguma vietā, inspektore Amaija Salasara vienmēr veica vienu un to pašu rituālu: izslēdza modinātājpulksteņa zvanu, lai tas vēlāk netraucētu Džeimsam, paņēma savas drēbes un telefonu, salika visu kaudzītē un ļoti lēnām kāpa lejā uz virtuvi. Viņa apģērbās, dzerot kafiju ar pienu, un uzrakstīja vīram zīmīti, vēlāk iesēdās mašīnā un brauca, iegrīmusi domās bez satura – fona troksnī, kas allaž aizņēma prātu, ja viņa pamodās, pirms bija uzausis rīts. Šis fons viņu pavadīja kā vēl nebeigušās bezmiega nakts druskas par spīti tam, ka no Pamplonas līdz vietai, kur gaidīja upuris, nācās braukt ilgāk par stundu. Sieviete pārlietu strauji izgriezta likumu, un riepu švīkstoņa lika attapties, cik viņa ir izklaidīga; tāpēc Amaija piespieda sevi pievērst uzmanību likumainajam ceļam, kas veda kalnup biežajos mežos visapkārt Elisondo. Piecas minūtes vēlāk inspektore apstādināja mašīnu blakus signālbākai; viņa pazina

turpat stāvošo ārsta Horhes Sanmartina sporta mašīnu un tiesneses Estebanesas apvidus auto. Amaija izkāpa no auto un devās pie bagāžnieka, izņēma gumijas zābakus un, balstīdamās pret mašīnu, uzvilka tos kājās. Tikmēr pie viņas piegāja jaunākais inspektors Jonans Ečaide un inspektors Montess.

– Rādās slikti, priekšniec, vēl tīrais bērns. – Jonans ieskatījās savās piezīmēs. – Divpadsmit vai trīspadsmit gadu. Vecāki vienpadsmitos vakarā paziņoja, ka meitene nav pārradusies.

– Mazliet par agru, lai ziņotu par pazušanu, – Amaija iebilda.

– Jā. Pēc visa spriežot, apmēram desmit minūtes pāri astoņiem viņa piezvanīja uz vecākā brāļa mobilo, lai pateiktu, ka ir nokavējusi autobusu uz Ariskunu.

– Un brālis līdz vienpadsmitiem neko neteica?

– Jūs jau zināt: “*Aitas*¹ mani nogalinās. Lūdzu, nesaki viņiem. Paskatišos, vai mani nevar aizvest kādas draudzenes tēvs.” Tā nu brālis turēja muti, pievēršoties *PlayStation*. Pulksten vienpadsmitos, kad redzēja, ka māsa nav atbraukusi un mātei sākas panika, izstāstīja vecākiem, ka Ainoa zvanījusi. Vecāki ieradās Elisondo komisariātā un uzstāja, ka ar viņu meitu kaut kas ir noticis. Meitene neatbildēja uz telefona zvaniem, un viņi jau bija aprunājušies ar visām draudzenēm. Līķi atrada patruļa. Nonākuši pie līkuma, aģenti šosejas malā ieraudzīja meitenes kurpes, – Jonans stāstīja, ar lukturīti norādīdams uz kādu vietu asfalta malā, kur, nevainojami saliktas blakus, spīdēja melnas lakādas kurpes ar vidēji augstu papēdi. Amaija noliecās, lai tās aplūkotu.

– Tās ir noliktas tik kārtīgi. Vai tām kāds ir pieskāries? – viņa pajautāja. Jonans no jauna ielūkojās piezīmēs. Amaija iedomājās, ka nesen strādāt sākušā jaunākā inspektora, piedevām vēl antropologa un arheologa efektīvais darbs ir īsta dāvana tik smagos gadījumos, kāds bija paredzams šeit.

– Nē. Tās stāvēja šādi, saliktas līdzās, purngali vērsti uz šoseju.

¹ Skat. Basku valodas vārdnīcu grāmatas beigās.

– Pasaki ekspertiem, kas meklē pirkstu nospiedumus, lai nāk un paskatās kurpju iekšpusē, kad būs pabeiguši darbu tur. Lai apavus novietotu šādi, ir jāiebāž iekšā pirksti.

Inspektors Montess, kurš līdz šim bija klusēdams skatījies uz saviem itāļu ražojuma mokasīniem, strauji pacēla galvu, it kā tikko būtu atmodies no dziļa sapņa.

– Salasara, – viņš nomurmināja kā sveicinādams. Tad devās uz ceļa malu, negaidot priekšnieci. Amaija apmulsusi noplātīja rokas un pagriezās pret Jonanu.

– Kas viņam lēcies?

– Nezinu, priekšniec, taču mēs vienā mašīnā braucām no Pamplonas, un viņš pat muti neatvēra. Man šķiet, viņš ir mazliet iedzēris.

Jā, tā šķita arī viņai. Ar inspektoru Montesu kopš viņa šķiršanās kļuva aizvien sliktāk un sliktāk, un ne tikai dēļ viņa nesenās aizraušanās ar itāļu kurpēm un krāsainām kaklasaitēm. Pēdējās nedēļās viņš bija īpaši izklaidīgs, iegrimis savā iekšējā pasaulē, auksts un nepieejams, gandrīz kā autists.

– Kur ir meitene?

– Blakus upei. Jākāpj pa nogāzi, – Jonans atbildēja, ar atvainošanās pilnu žestu norādīdams uz aizu, it kā nez kāpēc viņš būtu vainīgs, ka liķis atrodas tur.

Kāpdama pa nogāzi, kuru klintī izgrauzusi tūkstošgadīgā upe, Amaija tālumā redzēja prožektorus un lentes, kas norobežoja policijas darbības perimetru. Vienā malā tiesnese Estebanesa klusā balsī sarunājās ar tiesas sekretāru, vienlaikus šķielēdama uz vietu, kur gulēja liķis. Viņas tuvumā divi kriminālistikas nodaļas fotogrāfi no visiem leņķiem spīdināja zibspuldzes. Pie liķa uz ceļiem bija nometies viens no Navarras Tiesu medicīnas institūta tehniķiem – šķiet, viņš mērīja liķa temperatūru.

Amaija apmierināta secināja, ka visi klātesošie darbinieki, lai ieiētu iežogotajā teritorijā un izietu no tās, izmanto celiņu, ko bija iezīmējuši pirmie šeit nokļuvušie policisti. Tomēr viņai kā

vienmēr šķita, ka šeit ir pārāk daudz cilvēku. Šī sajūta robežojās ar apsēstību, un, iespējams, tam par iemeslu bija viņas kato-liskā audzināšana, taču ik reizi, kad Amaija atradās pie miroņa, inspektori urdīja nepieciešamība pēc intimitātes un vēlme apkopt mirušo. Tā viņai nedeva mieru arī kapsētās, un šai intimitātei, pēc viņas domām, traucēja distancēto, svešo profesionāļu klāt-būtne. Viņi staigāja ap liķi, slepkavas darba vienīgo liecinieku, un tomēr tas bija mēms, apklusināts. Un viņi ignorēja upura piedzīvotās šausmas.

Amaija lēnām gāja tuvāk, vērodama vietu, kuru kāds bija iz-vēlējis nāvei. Blakus upei bija izveidojusies pludmale ar pelē-kiem, noapaļotiem akmeņiem, ko, visticamāk, šurp bija atska-lojuši iepriekšējā pavasara pali. Tā bija sausa, apmēram deviņus metrus plata strēle, kas stiepās, cik vien tālu viņa varēja saskatīt austošās rīta blāzmas blāvajā gaismā. Otrs upes krasts, tik tikko četru metru platumā, vijās dziļā mežā, kas kļuva jo tālāk, jo biezāks. Inspektore dažas sekundes pagaidīja, līdz kriminālists pabeidz fotografēt liķi; kad šis darbs bija galā, policiste pietuvo-jās, nostājās pie meitenes kājām un, kā ierasts, atbrīvojusi prātu no domām, paskatījās uz mironi, kas gulēja pie upes, un nočuk-stēja īsu lūgšanu. Tikai tad viņa bija gatava uzlūkot meiteni kā slepkavības upuri.

Ainoai Elisasu dzīvē bija bijušas skaistas kastaņbrūnas acis, kuras tagad, pārsteigumā sastingušas, vērās bezgalīgā telpā. Viegli atpakaļ atliektā galva ļāva saskatīt gabaliņu no rupjas auklas, kas bija iegrimusi kaklā tā, ka gandrīz pazuda. Amaija noliecās pāri liķim, lai redzētu saiti.

– Nav pat sasieta mezglā, tā vienkārši tika savilkta, līdz mei-tene pārstāja elpot, – viņa pie sevis nočukstēja.

– Slepkavam jābūt spēcīgam. Vīrietis? – aiz muguras Jonans izteica savu pieņēmumu.

– Iespējams. Lai gan meitene nepavisam nav gara, apmēram metrs piecdesmit pieci, un ļoti tieva; to varēja izdarīt arī sieviete.

Patologanatoms Sanmartins, kurš līdz šim brīdim bija tērzējis ar tiesnesi un tiesas sekretāru, pietuvojās līķim, vispirms galanti atvadījies no tiesneses ar roku skūpstīšanas ceremoniju.

– Inspektore Salasara, man vienmēr prieks jūs redzēt, lai arī tas notiek šādos apstākļos, – viņš smaidot sacīja.

– Abpusēji, Sanmartin. Kā jums izskatās šī lieta?

Mediķis paņēma eksperta pasniegtās piezīmes un ielūkojās tajās, vienlaikus pieliecoties pie līķa. Pirms tam viņš veltīja Jonam vērtējošu skatienu, ar kuru izsvēra viņa jaunību un zināšanas. Šo skatienu Amaija labi pazina. Pirms dažiem gadiem viņa pati bija jaunpienācēja, jaunākā inspektore, kuru varēja instruēt par nāves smalkumiem, un šo prieciņu Sanmartins, ievērojams profesors, nekad nespēja palaist garām.

– Nāciet tuvāk, Ečaide, nāciet šurp, un varbūt kaut ko iemācīsieties.

No *Gladstone* ādas somas Sanmartins izņēma ķirurga cimdu, uzvilka tos un viegli iztaustīja meitenes žokli, kaklu un rokas.

– Ko jūs zināt par nāves sastingumu, Ečaide?

Jonans nopūtās un tad iesāka runāt balsī, kas līdzinājās tai, ar kādu viņš noteikti skolas laikā atbildēja skolotājam.

– Nu, zinu, ka tas sākas plakstiņos aptuveni trīs stundas pēc nāves, izplatās pa seju un kaklu līdz krūtīm, tad beidzot izplešas pa visu rumpi un locekļiem. Normālos apstākļos pilnīgs stīvums torsā parādās pēc divpadsmit stundām un sāk izzust ačgārnā kārtībā apmēram pēc trīsdesmit sešām stundām.

– Nav slikti. Ko vēl jūs zināt? – Ārsts atplauka smaidā.

– Tas ir viens no galvenajiem rādītājiem, lai aplēstu nāves iestāšanās brīdi.

– Un jūs ticat, ka to varētu aplēst, balstoties tikai uz nāves stinguma pakāpi?

– Nu... – Jonans sastomījās.

– Nē, kategoriski nē, – apgalvoja Sanmartins. – Stinguma pakāpe var variēt atkarībā no mirušā muskulatūras stāvokļa, telpas

vai – kā šajā gadījumā – āra temperatūras vai ekstrēmām temperatūrām, kā dēļ var izskatīties, ka ir iestājies nāves stingums. Piemēram, ja miroņi tiek pakļauti augstai temperatūrai vai tos pārņem liķa krampji; vai zināt, kas tie tādi?

– Esmu pārliecināts, ka tā sauc parādību, kad nāves brīdī ekstremitāšu muskuļi saspringst un no tiem grūti izraut priekšmetus, kas satverti mirstot.

– Tā ir, tāpēc uz tiesu patologa pleciem gulstas liela atbildība. Nedrīkst noteikt laiku, neņemot vērā šos aspektus un, protams, hipostāzi... Pēcnāves bālumu, lai jūs saprastu. Droši vien esat redzējis amerikāņu seriālus, kuros tiesu mediķis no metas ceļos blakus liķim un pēc divām minūtēm nosaka nāves stundu, – viņš runāja, teatrāli saraukdams uz augšu vienu uzaci. – Tad ļaujiet jums sacīt, ka tie ir meli. Kālija daudzuma analīze acs šķidrumā tiek uzskatīta par lielu soli uz priekšu, taču ar lielāku precizitāti stundu noteikt varēšu tikai pēc autopsijas. Ar šeit un tagad pieejamo varu pateikt: trīspadsmit gadu, sievietē. Pēc aknu temperatūras es teiktu, ka viņa ir mirusi divas stundas. Vēl nav sastingusi, – viņš apstiprināja, no jauna iztaustīdams meitenes žokli.

– Tas diezgan labi atbilst zvanam uz mājām un vecāku iesniegumam. Jā, tik tikko divas stundas.

Amaija pagaidīja, līdz mediķis pieceļas kājās, un tad noietās ceļos pie meitenes viņa vietā. Viņai nepaslīdēja garām Jonana atvieglojuma pilnais skatiens, kad viņš saprata, ka ir ticis vaļā no tiesu mediķa izjautāšanas. Meitenes acis vērās bezgalībā un mute bija pavērta šķietamā pārsteigumā vai varbūt pēdējā mēģinājumā ievilkāt plaušās gaisu. Tas piešķīra sejai bērnišķīga izbrīna iespaidu kā mazai meitenītei dzimšanas dienā. Apģērbs bija precīzi pārgriezts pa vertikāli no kakla līdz cirkšņiem un pavērts uz abām pusēm kā šaušalīgas dāvanas iesaiņojums. No upes nākošā maigā vēja pūsma viegli sakustināja meitenes taisnos, uz pieres apgrieztos matus un līdz Amaijai atnesa aromātu, kurā

bija jūtams šampūna un kaut kā kodīgāka par tabaku sajaukums. Amaija domās sev jautāja, vai meitene bija smēķējusi.

– Ož pēc tabakas. Jūs zināt, vai viņai bija somiņa?

– Jā, somiņa bija. Tā vēl nav atrasta, taču mani cilvēki pārķemmē apkārtni līdz kilometram lejup, – inspektors Montess atbildēja, ar roku norādot uz upes pusi.

– Pajautājiet draudzenēm, kur un ar ko viņas bija kopā.

– Tiklīdz atausis rīts, priekšniec, – Jonans teica, pieskaroties rokaspulkstenim. – Viņas draudzenes ir trīspadsmitgadīgas meitenes, viņas vēl guļ.

Amaija skatījās uz upura rokām – tās bija saliktas gar augumu un izskatījās baltas un neaptraipītas, ar augšup pavērstām plaukstām.

– Vai esat pievērsuši uzmanību roku pozīcijai? Tās ir tā novietotas ar nodomu.

– Piekrītu, – ierunājās Montess, kurš joprojām stāvēja blakus Jonanam.

– Lai rokas nofotografē un pēc iespējas drīzāk apstrādā. Iespējams, viņa mēģinājusi aizstāvēties. Lai gan nagi un plaukstas izskatās diezgan tīri, varbūt mums paveiksies, – inspektore sacīja kriminālistam. Tiesu mediķis, kurš stāvēja pretī Amaijai, no jauna noliecās pār meiteni.

– Būs jāgaida autopsija, taču uzskatu, ka nāves cēlonis bija asfiksija, un, ņemot vērā spēku, ar kādu aukla ir iegriezies miesā, es teiktu, ka tas notika ļoti ātri. Griezumi, kas redzami ķermenī, ir virspusēji, un to mērķis bijis vienīgi sagriezt drēbes. Tie veikti ar ļoti asu priekšmetu – nazi, šķērēm vai skalpeli. Es precizēšu vēlāk, taču griezienu izdarīšanas brīdī meitene jau bija mirusi. Gandrīz nav asiņu.

– Un kaunums? – ierunājās Montess.

– Es uzskatu, ka kaunuma apmatojuma noskūšanai izmantots tas pats asais priekšmets.

– Varbūt lai paņemtu vienu ķermeņa daļu kā trofeju, šef? – Jonans vaicāja.

– Nē, neticu. Paskaties, kā mati ir izkaisīti abpus ķermenim. – Amaija norādīja uz vairākām smalkas pūciņas kaudzītēm. – Drīzāk izskatās, ka viņš vēlējās tos likvidēt, lai aizvietotu ar šo te, – viņa teica, norādīdama uz treknu, zeltainu smalkmaizīti, kas bija novietota virs meitenes kailā kaunuma.

– Kas par kretīnu! Kāpēc kaut kas tāds ir jādara? Nepietika, ka viņš nogalināja bērnu, vajadzēja vēl to te nolikt. Kas darās galvā cilvēkam, kurš paveic kaut ko šādu? – Jonans vaicāja, un viņa sejā bija redzams nogurums.

– Tas ir tavs darbs, puis, atminēt, ko domā tas cūka, – Montess atbildēja, pienākdams tuvāk Sanmartinam.

– Vai viņu izvaroja?

– Es teiktu, ka ne, lai gan nevaru par to būt pārliecināts, iekams neesmu izpētījis pamatīgāk. Ainas izkārtojumam piemīt izteikts seksuāls aspekts... Saplēst drēbes, atsegt krūtis, noskūt kaunumu... Un vēl tā maizīte... Izskatās pēc smilšu cepuma vai...

– Tā ir *txatxingorri*, – Amaija pārtrauca. – Šim apgabalam tipisks konditorejas izstrādājums, lai gan šī ir mazāka nekā parasti. Tomēr tā, bez šaubām, ir *txatxingorri*. Sviests, milti, olas, cukurs, raugs un cepti dradži, senču recepte. Jonan, lai to ieliek maisiņā un, lūdzu, – Amaija sacīja, vērsdamās pie visiem, – lai par maizīti nekur netiktu minēts, pagaidām tā ir ierobežotas piekļuves informācija.

Visi piekrita.

– Te mēs esam beiguši. Sanmartin, tagad viņa ir jūsējā. Tiksimies Tieslietu medicīnas institūtā.

Amaija piecēlās un, veltījusi meitenei pēdējo skatienu, devās pa nogāzi atpakaļ pie mašīnas.

2

Šim rītam inspektors Montess bija izvēlējis spilgtu kaklasaiti no violeta zīda, neapšaubāmi, ļoti dārgu, tā spīdēja uz ceriņkrāsas krekla; kopiespaids bija elegants, taču uzvēdīja Miami policista dvesmu, kas izraisīja nepatiku. To pašu noteikti nodomāja arī policisti, kuri kopā ar viņiem brauca liftā. Amaijai nepaslīdēja garām izsmējīgais žests, ko viens no viņiem parādīja pirms izkāpšanas. Viņa paskatījās uz Montesu, jo, iespējams, arī viņš to bija ievērojis; tomēr inspektors pārlūkoja savas piezīmes planšetē, *Armani* smaržu mākoņa ieskaufs, un šķietami nenojauta par atstāto iespaidu.

Sanāksmju zāles durvis bija ciet, taču, pirms Amaija paguva pieskarties rokturim, kāds policists formastērpā tās atvēra no iekšpuses, it kā būtu tur nolikts stāvēt, gaidot viņas ierašanos. Policists pavirzījās sāņus, atklājot skatienam plašu, gaišu sanāksmju zāli, kurā inspektore Salasara ieraudzīja vairāk ļaužu, nekā bija gaidījusi. Galda galā sēdēja komisārs, pa labi no viņa bija atstātas divas brīvas vietas. Vīrietis pamāja, lai abi nāk tuvāk, un, kamēr viņi vēl tikai nāca, jau iepazīstināja ar pārējiem.

– Inspektore Salasara, inspektors Montess, jūs jau pazīstat inspektoru Rodriguesu no kriminālistikas nodaļas un doktoru Sanmartinu. Jaunākais inspektors Agirre no narkotikām, jaunākais inspektors Savalsa un inspektors Iriarte no Elisondo iecirkņa. Vakar, kad tika atrasts liķis, viņi neatradās Elisondo.

Amaija viņiem paspieda roku un pamādama sasveicinājās ar pārējiem.

– Inspektore Salasara, inspektor Montes, esmu jūs sapulcinājis šeit, jo uzskatu, ka Ainoas Elisasu lietai ir garāka vēsture, nekā bija gaidāms, – komisārs teica, atkal apsēžoties un aicinot apsēsties arī pārējos. – Šorīt inspektors Iriarte sazinājās ar mums, lai paziņotu dažus faktus, kas var izrādīties svarīgi šīs lietas turpmākajā virzībā.

Inspektors Iriarte noliecās uz priekšu un nolika uz galda lielās plaukstas, kas būtu *aizkolari* cienīgas.

– Pirms mēneša, tieši 5. janvārī, – viņš iesāka, ieskatīdamies piezīmēs mazā blociņā ar melniem ādas vākiem, ko viņa rokās gandrīz nevarēja saskatīt, – kāds Elisondo gans, kas veda aitas uz upi padzerties, atrada septiņpadsmitgadīgas meitenes, Karlas Uartes, līķi. Viņa pazuda Vecgada vakarā pēc tam, kad kopā ar saviem draugiem un puisī bija apmeklējusi Elisondo diskotēku *Cras Test*. Apmēram četros no rīta Karla izgāja ārā kopā ar puisī, bet aptuveni pēc četrdesmit minūtēm jaunietis atgriezās viens; viņš pastāstīja draugam, ka abi esot sastrīdējušies un draudzene saniknota izkāpusi no mašīnas un aizgājusi kājām. Draugs viņu pārliecināja iet meklēt meiteni, stundu vēlāk abi atgriezās, taču no meitenes nebija ne miņas. Abi saka, tas viņus neesot pārlietu uztraucis, jo vieta ir iecienīta pārišu un pīpmaņu vidū. Turklāt meitene bija populāra, tāpēc viņi nosprieda, ka kāds Karlu būs piedāvājis aizvest. Puisī automašīnā atradām meitenes matus un silikona krūštura lencīti.

Iriarte ievilkā elpu, paskatījās uz Montesu un Amaiju un tikai tad turpināja:

– Un tagad nāk tā daļa, kas jūs varētu interesēt. Karla tika pamesta apmēram divu kilometru attālumā no vietas, kur atrada Ainou Elisasu. Nožņaugta ar saiņošanas auklu, drēbes saplēstas no augšas līdz apakšai.

Amaija satraukta paskatījās uz Montesu.

– Atceros šo lietu, lasīju par to avīzē. Vai meitenei bija noskūts kaunums? – viņa jautāja.

Iriarte paskatījās uz inspektoru Savalsu, kurš atbildēja:

– Patiesībā viņai nebija kaunuma, šī ķermeņa daļa bija saplōsīta; izskatījās pēc dzīvnieku kodumiem. Autopsijas slēdzienā parādās vismaz triju dažādu dzīvnieku kodumi, kā arī spalvas, kas atbilst mežacūkai, lapsai un, iespējams, lācim.

– Ak Dievs! Lācim? – Amaija neticīgi iesaucās.

– Neesam īsti pārliecināti, aizsūtījām nospiedumus uz Pireneju Pēdmiņu pētījumu institūtu un vēl neesam saņēmuši atbildi, taču...

– Un maizīte?

– Maizītes nebija... Lai gan varbūt sākotnēji arī bija. Tas izskaidrotu kodumus kaunuma zonā, jo dzīvniekus varēja piesaistīt saldaiss, nepazīstamais aromāts.

– Vai kodumi bija arī citās ķermeņa daļās?

– Nē, citur kodumu nebija, tomēr bija nagu pēdas.

– Un kaunuma apmatojums izsvaidīts netālu no liķa? – Amaija taujāja.

– Arī ne, taču jāņem vērā, ka Karlas Uartes liķis bija daļēji iegremdēts upē, no potītēm līdz gūžām, un nākamajās dienās pēc viņas pazušanas bija spēcīgas lietusgāzes. Ja kaut kas arī bija, ūdens to aizskaloja.

– Vai tas nepiesaistīja jūsu uzmanību vakar, kad aplūkojāt meiteni? – Amaija jautāja, pagrieždamās pret tiesu mediķi.

– Protams, – apliecināja Sanmartins, – taču lieta nav tik skaidra, tās ir tikai līdzības. Vai zināt, cik liķu gada laikā redzu? Daudzos gadījumos ir kopīgi elementi, lai gan tie nekādi nav saistīti. Jebkurā gadījumā tas tiešām piesaistīja manu uzmanību, taču, pirms kaut ko teikt, jāieskatās autopsijas piezīmēs. Karlas lietā viss norādīja uz seksuālu agresiju no viņas puīša puses. Jauniete bija pamatīgi salietojušies narkotikas un alkoholu, viņai uz kakla bija uzsūkti vairāki zilumi, uz krūtīm koduma pēdas, kas atbilda puīša sakodienam, turklāt zem nagiem atradām aizdomās turamā ādas gabaliņu, un tas atbilda dziļam skrāpējumam viņa kaklā.

– Vai bija sperma?

– Nē.

– Ko teica puisis? Starp citu, kā viņu sauc? – iejautājās Montess.

– Viņu sauc Migels Anhels de Andress. Un viņš teica, ka toreiz bija lietojis ne tikai alkoholu, bet arī kokaīnu un ekstazī, – Agirre pasmaidīja, – un es sliecos viņam ticēt. Mēs viņu aizturējām Trijkungu dienā, un viņš arī bija salietojies līdz acīm – pozitīvas analīzes uz četriem narkotiku veidiem, to skaitā kokaīnu.

– Kur šis dārgums atrodas tagad? – Amaija vaicāja.

– Pamplonas cietumā, gaida tiesu, apsūdzēts par seksuālu agresiju un slepkavību, bez iespējas tikt atbrīvotam pret drošības naudu... Viņam jau bija iepriekšēja sodāmība saistībā ar narkotikām, – Agirre atbildēja.

– Inspektori, es domāju, ir jādodas uz cietumu, lai no jauna nopratinātu Migelu Anhelu de Andresu. Iespējams, viņš nemeļoja, kad teica, ka nav nogalinājis meiteni.

– Doktor Sanmartin, vai varat mums iesniegt Karlas Uartes autopsijas ziņojumu? – pavaicāja Montess.

– Protams.

– Visvairāk mūs interesē fotogrāfijas, ko uzņēma liķa atrašanas vietā.

– Jums tās tiks izsniegtas, cik drīz vien iespējams.

– Un nebūtu lieki vēlreiz pārbaudīt apģērbu, kas bija mugurā meitenei. Tagad mēs zinām, ko meklēt, – ieteica Amaija.

– Inspektors Iriarte un jaunākais inspektors Savalsa nodos lietu Elisondo komisariātā. Inspektore Salasara, – komisārs izteicās, – jūs esat šejienieta, vai ne?

Amaija to apstiprināja.

– Viņi jums sniegs visu nepieciešamo palīdzību, – komisārs teica, pieceldamies kājās un tādējādi norādīdams, ka sanāksme ir beigusies.